

Весна іде

Михайло Старицький

Весна іде. Сніги чорніють;
З-під них пожовклі та бліді
Виходять руна; скрізь леліють
Озера талої води.
На плеса з вирію ключами
Високо линуть журавлі...
А з сел шляхами чи річками
Бредуть уже старі й малі
Шукать у городі придоби:
Прохарчувала їх зима, —
Позбулись хліба і худоби,
До того й пошесть, мов чума,
Забрала геть робочих з хати...
І довелось тепер шукати
Дочці і матері шага...
Плуганять босі; з холоднечі
Немов сап'янці на ногах:
Марцьовий смалить вид і плечі.
Латками грає по свитках.

Прийшли і стали, босі й голі,
Купця чекають край стіни...
Гай, гай! Не трібні тут мозолі:
Шукають іншого пани
Неситим оком... Промінь гасне
На позолочених хрестах;
Кругом розкішне та прекрасне,
Убране, мовби на святках,
Гуляє панство, зустрічає
Собі на втіхоньку весну...
Хто ж вас, дівчатка, привітає?
Хто пустить на ніч? Чи без сну
Й без хліба вам отут стояти?
Либонь... Байдужі пишні шати...
Або здеруть тяжку ціну...
Весна їм шле гадки крилаті
На всяку втіху навісну...